

Kinder- en Jeugdboeken

Zondagsschoolboekjes

Recensie

Auteur: Ida Keller

Titel: Het testament van Zonnehoeve

Druk: 1

158 blz.

Geill. gekl. gecart. omsl. 4 zw. Pl. Prijs 60 ct. Op Zonnehoeve woont boer Peters, met Marianne, de huishoudster, en Irene, zijn 15-jarige kleindochter. Op zekeren dag sterft de boer plotseling. Ten tooneele komt nu als "boedelredder" neef Peters, een beschaafd jongmensch uit Rotterdam. Het testament, dat moet uitgevoerd, dagteekent van twee jaren vóór Irenes komst op Zonnehoeve, want het laatste testament is, oogenblikkelijk na boer Peters dood, door Marianne verduisterd. Dit bevat de bepaling, dat Irene eenige erfgename zal zijn. Thans gaat ze naar haar familie in Amerika, wordt daar vriendelijk ontvangen, ontmoet er een vriend van den broeder van Neef-boedelredder uit Rotterdam. Deze was zee-kapitein, had eenige jaren geleden, na den dood zijner vrouw, zijn eenjarig zoontje op zonderlinge wijze bij zij broer in Rotterdam achtergelaten en verder niets meer van zich laten hooren. Irenes komst in Amerika wordt de aanleiding, dat de verdwenen broeder tot inkeer komt, met berouw naar Rotterdam terugkeert en zijn kind wedervindt, Straks komt Irene in 't Vaderland terug, want het testamentwees haar, zodra ze 21 jaar zou zijn, als eigenaresse en bewoonster van Zonnehove aan. De Amerikaansche familie komt meé, om er ook haar intrek te nemen. Deze Schrijfster geeft steeds onderhoudende lectuur, zij bezit een bijzondere gave van natuurbeschrijving, maar niettegenstaande het vele goede in den vorm, lijdt ook dit boek aan het gebrek, dat het niet, eenvoudig genoeg is. Dit blijkt niet alleen uit het rijkelijk gebruik van bijvoeglijke naamwoorden, en bijwoorden "hartstochtelijk" snikken, "gouden" zonlicht: maar ook uit het bezigen van woorden als "profiel,"sympathiek," "porte-briseé, waarvan het gebruik in een kinderboek zeker te ontraden is. In bedelbrievestijl zou men het heele boekje kunnen omschrijven als: "een samenloop van omstandigheden." De teugellooze fantasie van de Schrijfster denkt de wonderlijkste dingen uit en vormt de meest zonderlinge combinaties. Dit is niet aanbevelenswaardig. Het is niet goed, aan onze kinderen den indruk te geven, alsof het in het leven op zoo buitengewone wijze toegaat. Overigens komt in dit boekje niets voor, dat ingaat tegen de Christelijke of de Gereformeerde beginselen. Integendeel, het Christelijk element is er goed doorheen geweven. 't Is alleen vreemd, dat een geloovig predikant op een Amerikaansche boot eenmaal een korte preek houdt, en onderscheidene personen geheel of ten halve daardoor worden bekeerd. Wijl de leiding van Gods Voorzienigheid in dit boek duidelijk openbaar wordt en het ook voor het overige wel voldoet, kunnen wij het aanbevelen.

Boekbeoordeling van Kinderlectuur voor de Zondagsschool door de Commissiën van "Jachin", 1911

Auteur: Ida Keller

Titel: Het testament van Zonnehoeve

Druk: 1

158 blz.

Het boek geeft een stuk levensgeschiedenis van Irene, de kleindochter van boer Peters, en erfgename van Zonnehoeve. Doordat de huishoudster Marianne bij het sterven van boer Peters het

testament weet te verduisteren, komt Irene, hoewel haar de erfenis in de toekomst niet ontgaat, in zeer ongewenschte omstandigheden. In den boedelberedder, Peters, een verren neef, vindt ze een beschermer; overigens staat ze alleen, hier althans; en daardoor wordt haar leven zoo treurig, dat ze op aandrang van Peters naar haar grootmoeder in Amerika vertrekt. Een ongedachte ontmoeting daar wordt de aanleiding, dat een broer van Peters, die indertijd zijn kind onverzorgd ten huize zijns broeders achterliet, als een verlorene weerkeert. Intusschen, Marianne's geweten is gaan spreken. Haar misdaad komt nog voor haar sterven aan 't licht. Irene komt in 't bezit van Zonnehoeve, waar ook de Amerikaansche betrekkingen intrek nemen, terwijl mede de familie Peters er herhaaldelijk vertoeft. Zoo wordt Zonnehoeve nog een zonnig plekje en het verduisteren van het testament heeft daaraan meegewerkt. »Dus had Gods besturende Hand het alles ten beste gekeerd,« zegt de schrijfster. Taal en stijl zijn goed. Kinderen van 12 jaar en ouder zullen het verhaal met genoeg lezen. Mogen we een tweetal opmerkingen maken, dan zijn 't deze. Hoofdstuk XII »Het uitgestrooide Zaad«, de toespraak op Zondag van den predikant, die de zeereis meemaakt, is een mooi, ernstig stukje, passend in 't verhaal, omdat 't ook op de stemming van Irene kan inwerken. Maar hoofdstuk XIII, XIV en XV, over den invloed van Gods Woord op een tweetal schepelingen, ofschoon op zichzelf beschouwd goed, staan geheel buiten eenig verband met 't verhaal zelf. Dat had de schrijfster moeten voorkomen. En dan in de tweede plaats, voldoet ons de beschrijving van Marianne's sterven niet. Ter elfder ure! Men vermoedt allicht dat dit wil zeggen: Nog gered! Maar 't blijft voor de schrijfster zelf een vraag. Terecht durft ze 't niet aan van vergeving te gewagen, waar wel 't geweten sprak en wroeging kwam, maar van berouw, van verootmoediging geen sprake is geweest. Op een zoo diep ernstig vraagstuk had de schrijfster niet mogen nalaten een lichtstraal uit Gods Woord te doen vallen. Niettemin, we kunnen het boekje, ook na die opmerkingen, vrijmoedig aanbevelen. Kinderen van 12 jaar en ouder zullen 't gaarne lezen.

Boekbeoordeling in bijblad van "De Christelijke Familiekering : tijdschrift voor zondagsschool en huisgezin", 1911
